

M. T. BRONGUS

IZGUBLJENI
GRADOVI

Copyright © 2011. Milan Todorović
Sva prava zadržana

M. T. BRONGUS

Drugo
izmenjeno i dopunjeno
izdanje

IZGUBLJENI GRADOVI

MAGELLAN PRESS

Tenduro Management.
STENA PRESS.
Beograd-London-New York
2011.

Ovu knjigu posvećujem mom najvećem prijatelju Aleksandru Muciću - Muci (1965-1993) sa kojim se redovno viđam u snovima, tom utočištu živih i izletištu mrtvih

SADRŽAJ

I

Jutro	10
Pitanje I.....	11
Nebo.....	12
Kilometri između	13
Nostalgija	14
U samoposluzi	15
Nušićeva 3.....	16
Deca.....	17
Grobovi.....	18
Zadovoljstvo	19
Kišni dan	20
Kraj dana.....	21
Čovek sa beogradske ulice	22
Reč.....	23
Strepnja	24
Isporuka.....	25
Jutro II.....	26
Istina.....	27

II

Susret.....	30
Motel	31
Oklahoma	32
Trstenik.....	33
Sombor.....	34
London.....	35
Budapest	36
Poker	38
Večernja muzika.....	39
Noć na kraju grada	40

Diploma	42
Nada	44
Čežnja.....	45
San	46
Poruka.....	47
Preporuka	48
Priznanje	50
Gradovi	51
Poslednje jutro.....	52
Čovek bez pasoša.....	53
Pesnik.....	54
Baron.....	56
Robinzon.....	58
Jevrejin	59
Veterani.....	61
Grč.....	62
Razmišljanje.....	64
Imperativ	66
Početak kruga koga nema	68
Pripadnost prolazi	70

III

Pesnici	74
Poziv.....	77
Uteha.....	79
Mladež.....	81
Poruka II	83
Pitanje II.....	85
Fotografija.....	90
Pomilovanje.....	94
Okružen šinama	99
Bogradska pesma	104
Njujorška pesma.....	109
Londonska pesma.....	111
Zavalnica	116

I

MILAN TODORVIĆ BRONGUS
IZGUBLJENI GRADOVI

JUTRO

Ako budem živeo dovoljno dugo
Jednog dana ću sesti na klupu pored okeana
Izuću tamne patike sa belim đonom
Zavrnuću nogavice izbledelih farmerki
Zapaliću kratku cigaretu bez filtera

Pogledaću ka pučini
I neću uzdahnuti

PITANJE I

One duge bolesne
Besane divlje
Meke i srećne
Plačljive i divne
Zamagljene noći
Da li su prošle već
Ili će tek doći

NEBO

Moje oči su podeljene
Vidim nebo
A ne plačem
Ruke vezane
Oči slobodne
Putujem daleko
I ne osećam

Kako je smelo
Biti ptica
Bez krila

KILOMETRI IZMEĐU

Najpre zaboravim usne
Koje mi govore lepe reči
Onda ruke koje nešto objašnjavaju
I nalaze put do mene

Prolaze dani
Menjaju se datumi
Opet isti glas

Gde si mi ti
Ljubavi moja

NOSTALGIJA

Volim miris sitne ribe
Umotan među prste
Neurednih noktiju

Jer donosi so u vazduhu
Morsko dno zapleteno u tanke mreže
I kafu
U hladovini ostrvskog jutra

U SAMOPOSLUZI

Kod kuće sam
Nije ni ovde tako loše
Hleb je skup
Pa se o nakitu ne stiže
Inače je dobro

Samo da ljudi
Ne izgube nadu

NUŠIĆEVA 3

Promiču letnja popodneva
Kao stubovi pored pruge
Prolaze sveže vetrovite večeri
Kao pokretne stepenice podzemnog prolaza
Prodaju se prva izdanja sutrašnjih novina
Miriše espresso iz belih šoljica

Ništa drugo se ne dešava

DECA

Gledam kroz prozor decu koja se vraćaju iz
škole

Guraju se i hodaju polako
Zastajkuju svakih pet minuta
Pričaju o proteklom danu

Deca idu kući
Nose torbe na leđima
I stoje dugo pre nego što se rastanu
Pričaju o sutrašnjem danu

GROBOVI

Nikad više ne želim
Da čujem zvuk zemlje
Koja zatrpava sanduk
Niti da vidim šake
Kako bacaju iskopanu zemlju
Za mrtvim čovekom

ZADOVOLJSTVO

Nekad poželim da živim u neredu
Razbacam knjige fotografije novine
Ne sklanjam stvari za sobom danima
Ne dižem roletne
Spavam obučen u fotelji
Ostavim upaljenu lampu
I radio svira celu noć

KIŠNI DAN

Danas je jedan od onih sivih dana
Kada se dan pomera sporo
I kada noć liči na neslućenu dobit

KRAJ DANA

I za sutra
Treba snage
Pomišljam

Dok izuvam čarape pred spavanje

ČOVEK SA BEOGRADSKE ULICE

U očima brojevi
U rukama papiri
U džepovima zgužvane novčanice
U mislima novac
U očima novac
U rukama nož
U džepovima lomljeno zlato
U mislima ubistvo

REČ

Nikuda ja više ne žurim
Nemam za koga

Zbog sebe, nikad ne bih žurio
Pitam se
Dok jesen oko mene
Nestvarna lebdi

U čije naručje

STREP NJA

Napisao bih pismo
Dugo, plačno pismo

Nemam kome

Nekom bih stavio ruku u kosu
Ispucalu, umornu ruku

Nemam kome

Nekome bih se nasmešio

Čini mi se nemam kome

ISPOVED

Jednom ću nekome reći
Ono što me prožima
Što mi ne da mira

Jer i krvnik ima majku
Tigar ženku
Zmija lišće bešumno

Običan čovek ima svoju priču
I to je sve što ostaje
I to je sve što se pamti

Priča
Priča

JUTRO II

Čekaj me
A ja neću doći

Negde na drugoj strani
Nenapisano pismo
Ulica pusta
Novembarska noć

Čekaju me
Pusti papiri
Topljene reči
Obećale su mi

Čekaj me
A ja neću doći

Čekaj me
A ja neću doći
Jer i ja čekam nekog
Nepoznatog neispričanog
Ko na svom licu nosi sreću dugog čekanja

ISTINA

Svaka kazna prođe
I svaki smeh ugasne

Kad jednog dana
Kiša prestane
Knjige se pročitaju
I pisma ispišu

Šta onda

Onda
Svaka kazna prođe
I svaki smeh ugasne